

Kiss Noémi

Zoé

1

Szeméből könnyecseppek folytak az orrára, gyorsan beszívta őket, vékony, pici gömbök, sokáig patakozott, mire elállt. A többit elkente a hüvelykujjával, majd a karjával letörölte a szája szélét. Utána hátrakulcsolta a kezét, vigyázva állt, próbált fegyelmezett lenni, de még nem ment neki olyan jól. Kicsi, piros ajka didergett, összeszorította a fogát, de az sem ment igazán jól.

Miért sírsz? Valami baj van?

Elvesztem a Balatonban.

Na, ez nem olyan nagy baj azért. Megtaláltunk, fogd meg a kezem, nyugodj meg, most már biztonságban vagy. Mindjárt megkeressük őket. Gyere, szükség van rád, segíts. Amúgy legközelebb, ha netán elvesznél, keress meg egy felnőttet, ne menj be egyedül a vízbe. Rendicsek?

De én tudok úszni, voltam vízitáborban, bemehetek.

A Jani ment mögöttem, előttem Bea, egyszer csak hátranézttem és már nem volt a Jani sehol. Ő kicsoda? A Bea udvarlója. Már biztosan keres, nagy keze van, meg tetoválása, a lábán és a vállán. Olyan erős, mint egy kalóz. Ő tuti, hogy keres. Az Enikő is velünk van, de még kicsi. Akkor menjünk, nézzük meg. Hátha meglátod őket. Ott egy fekete hajú, az nem ő? Á, dehogya, a Jani nem olyan. Neki izmos a melle, nagyon szőrös, és van telefonja is, a csuklójára kötve, piros, straszköveket szűrt a kijelzőjére, hát az klassz, Bea mondta, hogy kapok a születésnapomra. Jani is mondta, ma reggel. Ha megeszem a joghurtot. Jaj, az jó volt. De csak márciusban van a születésnapom, addig sok idő kell még. Kerestem őket, úsztam, kimásztam és újra úsztam, a vízbiciklitől egyenesen befelé, aztán vissza a partra, de sehol nem találgóztam senkivel. Nem értem, hová tűntek. A vízben nem voltak, az biztos. Oda ne menjünk.

Hol feküdtetek? Arrafelé, mutatja párás úszószemüvegével. Pokemonos törölközőnk van, nagy kék, megismerem. Az Enikőé. Meg egy pléd, sárga. Zsiráf van rajta és egy barna víziló. Az az enyém. A fűbe raktam, hogy ne legyen koszos. Egy katicára véletlenül ráléptem közben. Szerintem meghalt. Olyan sárga folyt ki belőle, szegény. Úgy sajnáltam.

Egy kislány, ha iskolába jár, már nem vesztet el, ugye? Tudod mit, majd ha lesz dolgozat a nyári élményről, írd meg ezt. Az, hogy vízisízik, wakeboardozik, szörföl, kajakozik vagy vitorlázik valaki, elég béna, meg a gumicsónak is. Téged viszont mindjárt keres a rendőrség, most szépen felhívjuk őket, jó?

Persze. Biztosan jönnek értem, tudom. A Jani igen, ő kicsit ideges szokott lenni. Olyan biztosan senki nem ír majd, hogy elveszett. Ez jó lesz! Mert ha elvesztem, akkor nem is kell iskolába menni többet, igaz? Senki sem emlékszik majd rá, mi volt velem. De te igen. Tied lesz a legjobb dolgozat.

Legközelebb ugye azért szólsz valakinek?

Igen, fogok, persze, megígérem.

Halló, találtunk egy kislányt. Kérem, azonosítsa magát. Most már elhiszik. Keresték, igen. Ki? Nincs időnk. Állampolgári kötelességből jelentem be, ne szórakozzanak. Kérem, vegyék át, rózsaszín fürdőbugyiban, lila úszószemüvegben, mezítláb. Hogy

hívják? Zoé. Zoli? Nem, Bokor Zoé. Hány éves vagy? Hét múltam. Hol laksz? Pipacs utca 28. Azt kérdeztem, hol, melyik településen? Hát azt nem tudom, fák vannak az utcánkban, Bokor mama is ott lakik, négy házzal odébb, csak kékben, neki zöld a kerítése és nincs kapu, a tyúkok kimehetnek, különben úgy összetapossák és úgy összekakilják az udvart! A közelben nyaraltok? Nem igazán, azt hiszem, autóval jöttünk. Honnan jöttetek? Nem tudom. Sokat ültünk benne, pedig olyan gyorsan száguldoztunk. Melyik az autók, megmutatod? Megnézzük a rendszámot, segítene. Amelyikben kutya van, elöl és hátul is. De nem látom, az nem az, egy másik.

Halló, akkor bevigyük őt? Vagy adjuk le a büfében? A lángosos vigyáz rá addig, míg kijönnek. Sajnos nem megyünk. Mert, csak. Sok a dolgunk, erre nincs most időnk. Akkor értesítse a rokonait. Az sem fog menni. Nem találom a számukat, pedig már hívtak. Keresse meg! Nem, nem adhatom ki, közbe eszembe jutott. Hívom a felettesét. Jó, majd intézkedem.

2

Már úgy hiányzik apa meg anya.

Zoé az odanyújtott kézbe kapaszkodik és sétál velünk. Közben elmeséli, hogy mi a kedvenc műsora, hogy a Bea, a nővére már nagy, és hogy ő szerinte mégiscsak a csúszdánál veszhetett el. Jani elveszi majd feleségül.

Nekem anya csinálja a hajamat, de már én is tudok copfot!

Felvesz egy botot és minden lépésnél beletúr a földbe. A bizonyítványát magyarázza. Odamegyünk, a csúszda száraz, az idén be sem kapcsolták a vízajtó motorját, rozsdás a talpzata, mindenki a bárpulton áll, színes sztrencruhákban, szörfzakóban, a koktélok fele jégkocka, a dinnye kásás, a barack még nyers, zöldfehér, a lányok a fiúk vállát simogatják, beleülnek az ölkükbe és közben körbenéznek, ki figyel ők. Lánybúcsúok jönnek, a sáros tócsákba virágszirmot szórnak, szőke parókában, vagy nyuszifüllel, és miniszoknyában, a kosárban kelengye, valakihez odamennek, meg kell csókolnia a menyasszonynak, közben a mosdóból visszajön a fiú barátnője, mérgesen néz, és csak annyit mond, na, remélem, én is férjhez megyek egyszer. Követeli vissza a fiút. Múmosolyt présel műmelléhez, beáll a következő körbe, mert holnap lejár a bérlete. Tetovált motoros kapaszkodik a pulton, nem biztos, hogy haza tud menni, keresi a bőrdzsekije ujját, próbálja belerakni a kezét, de nem megy, visszadől. Két várandós nő sétálgat egy kislánnyal, kinyomják a hasukat, mesterséges megtermékenyítés, és most boldogok. Az egyik néha a mellét simogatja, a másik észre sem veszi, hogy a lába közé nyúlt. Ott fáj, néha. Viszket. Meglátanak egy babakocsit, ikrek ülnek benne, piros és fémvázás, egymás melletti, odamennek kérdezősködni a szülőktől, hogy hol vették, outletben, holland. Elég jó, két és fél kilóval születtek, forog a kereke, könnyű, csak nem fér majd be a kocsiba, Zafira kell hozzá, vagy kombi VW, de nekünk Mercédészünk van. Ikreket várnak. Tíz százalék kedvezmény van rá augusztus 31-ig.

A strand a világ legsűrűbb helye nyáron, a forró betonjárda

minden kockáján áll valaki, a bőrök összeérnek és egymáshoz tapadnak. Akaratlan testiség, ősszel majdnem nyom nélkül eltűnik. De akad olyan is, aki csak az érintésért áll sorba, és a palacsintánál kejeleg. A kezekben pénztárca lapul, izzadságcseppekkel. Könnyű eltévedni. Itt jóval több a hal, mint a tóban, mert a büfében argentin hekket árulnak. Bundáskenyér és lángos terjed a levegőben, üzemi konyhává érnek. Van, aki mégis rántott húst rendel a Matróznál, mert tocsogó kovászos uborkát lehet kérni hozzá, papírtálcán.

Zoé nem érti, mi az, hogy valaki gyereket vár. A gyerek az mindig van, öröktől fogva, az nem jön csak úgy és nem is szalad el. Nem lehet elveszteni és odaajándékozni sem. Az nem olyan, mint egy mobiltelefon. Ő a rendőröket várja, nagyon, egyre jobban. Vagy Beát és Janit. Nem, Enikő nem fog jönni, ő még nem tudna, anyuék is biztos izgulnak, tuti felhívták már őket, otthon maradtak, dolguk volt, nem tudtak velem jönni. Majdnem kipréselődik egy újabb könnycsepp, de meggondolja magát és inkább visszafordul, mert ennek az egésznek akkor már egyáltalán nem volna jó vége.

407-854. Eszembe jutott Bokor mama száma, mondja szelíden és halkán. Felhívjuk, körzet nélkül nehéz volna. Sajnos azt nem tudom. Kipróbáljuk a nyolcvanasokat, Veszprém, Somogy, Zala, senki sem veszi fel. Nincs senki, aki fogadná a hívásunkat. Bokor Zoé keresi rokonait a strandról, pár forintért bemondják, háromszor. Toporgunk a pulton és nem jönnek a lányért.

Dudálást hallani, a kukoricaárus nyomkodja a kocsija csengőjét, kettőszáznegyven Maiskolbé, kiabálja. Főttkukorica, forrócsemge. Sós az inge, kopott, szűk fehér farmersort van rajta, tiszta víz. Jéggel locsolja magát a hűtőládájából. Találtunk egy kislányt, hogy hívják, Zoé. Jaj, igen, lehet, hogy őt keresik, hadd nézzem, rózsás fürdőbugyi, tényleg, ő az, a csúszda mögött van egy nő, ott kérdezgette. Ne izgulj, megvannak a szüleid, már várnak, és rágyújt, Zoé hajába fújja a füstöt, gondolja, ezzel is vigasztalja. Üvölt a zene, odamegyünk, de nincs ott sem senki. Bemondatjuk még egyszer az étteremnél is, senki sem jön érte, végigmegyünk újra a strandon, a vízben, a parton és a betonúton, végigszámoljuk a parkoló autókat. Ők nem a szüleim, Jani csak udvarol Beának! Zoé egyre jobban szorítja a kezével a talált tenyeret.

3

Ha nagy leszek, rendőrlány leszek, most már tudom. Nem állatorvos. Majd megmondom a főnökömnek, hogy intézkedjen, és én megkeresem az elveszett gyerekek szüleit.

Zoé mosolyog, új foglalkozást szereztünk neki. Sapkát és inget adunk rá. Lehet, hogy beviszünk, nem baj? Jó, mondja alázatosan. És már indul mezítláb, nem kell cipő, nekem így is jó. Eldobja a botot. Kész van.

A rendőrök hallgatnak, de látjuk a helikopterüket, a vizet pásztázza. Valaki eltűnt, kábé két órája lehetett, üresen jött vissza a csúszdás vízibicikli a partra. Kölcsönzóbácsi fűszállal a szájában fekszik a sárga, kiégett fűben, elég nyugodtan várja, nem különösebben izgatja az eset, itt minden másnap eltűnik valaki. Általában volt kelet-németek. Fogalmuk sincs, hol mélyül a víz, leugranak, azt kész. Most ugyan egy magyar fiú hajtott ki egyedül, tizenkilenc éves, a nővére kiabál. Majd visszajön, így vagy úgy, itt lesz ő, nemsokára, morog az öreg. Másnap a nádasban találják meg a fiú puffadt, fehér, foltos testét, kábé tíz méterre a kölcsönzótól.

Zoé a kutyákról mesél, akik ott laknak az autóban. Mindig ad nekik inni, meg gumicsontot, mikor a Janival utaznak valahova. Sosem mennek el onnan, ugatni is tudnak, póráz pedig egyáltalán nem kell rájuk.

Esteledik, az aranypartra ráhúzódik a naplemente. Vörös fénye már csak egy csík a vízen, ami összeköti a két partot. A tükörsima felülettel éppen a horizonton találkozik. Hirtelen megindul felfelé a vasárnapos teltház. Fáradt vagy? Egyáltalán nem. Tudod mikor fekszek le? Tíz után, ha megnéztük a popdarálót a nagyinál. Leülünk egy padra, mi fáradtak vagyunk, Zoé hajtana, de összezuhanunk.

Kislány, éhes vagy? Szomjas? Fázol? Többben báméskodnak. Hallották a hangosban, és szeretnének valahogyan segíteni.

Nem. Nem kell, köszönöm. Van elég kajánk otthon, hoztunk hűtőtáskát is. Zoé a lábát lóbálja és a kavicsokat súrolja a földön, sóderbuckát épít a talpával, lerombolja és újrakezdi, már huszonhétnél tartunk.

Egyszer csak váratlanul megcsörren a telefon. Jani, mindjárt jön, itt vagyunk igen, rögtön az étterem mellett, egy padon.

Jani mégsem jön. Várunk, még tizenhét bucka. Különböző kérdésekkel próbáljuk ütni az időt; hogy hívják a tanító nénit, szorozni tudsz, hogy megy a tesi? Zoé udvariasan válaszol és kapaszkodik tovább, mikor végre megérkezik Bea. Jaj, Zoé, eltűntél! Öleli. Tudom én azt! Szorítja, és beborítja a melléhez a kislány fejét. Ő meg sem szeppen, csak kipirosodik a szorítástól, csendben tűri a hatalmas, puha párnákat. Köszönjük szépen, nagyon köszönjük. Hová tűntél? Mentünk visszafelé, de te egyszer csak sehol sem voltál. Nincs mit. Elnézést, de mióta keresték a kislányt? Úgy három órája, de lehet több is, négy, talán. Mi úgy két órája találtunk rá, a vízben állt a stégnél és sírt. Hol laknak, mert azt nem tudta megmondani. Békéscsabán.

Zoé, ezt jegyezd meg, ha legközelebb elvesznél.

Persze! Elengedi a kezét, ami fogta. Legközelebb már nem

lesz. Elzsibbadt, most, hogy megvan Bea, fázik és éhes és szomjas. Elköszönünk.

Úszunk egyet. Befelé a stégig, ahol el lehet tűnni, olyan mély a víz. Betekernek a hullámok. Halak és sirályok szaga árad a kövekből. A csér kikap egy halat a vízből, odaadja a fiókanak, tovább repülnek.

Elindulunk haza. Tolakodnak a kapunál, papucsok csoszognak. Lucskos az úttest. Sár van és építkezés, szemetet fúj az enyhe, meleg nyárvégi szél. Már csak egy kis darab, vörös korong a nap. Kész, eltűnt, úgy látszik, elveszett Badacsony mögött.

Kifelé menet váratlanul felfedezzük a sötét Opel-t. Zoé fogja Jani kezét, most érnek a kocsihoz, aztán hirtelen elengedi. Mondtam, hogy tartsd a lépést! Miért nem maradtál együtt a többiekkel? Hagyjál. Túl sokat bóklácsol te lány, izgága kis kucac, összevissza mászkálsz! Na, hagyj. Kis ribanc vagy már most, te pulya. Lekever egy csattanós pofont, vöröslök a szeme, Bea sír. A fürdőzők sietnek a panzióba, részvétlenül elfordulnak. Biztosan megérdemelte. Csak hisztizik. Enikő simogatja, de már késő. Gyorsan, befelé lányok, elég volt, nincs több nyalóka mára. Tisztára szopás ez a nyár! Zoé és Enikő bekúsznak az autóba, Zoé a karjával letöri a szájáról a könnyeket, Jani rálép a gázra, turbó. Sűrű, sötét port kavar, a kanyarban majdnem elüt egy idősebb gyalogost, kurva anyátok, kiabálja. Felhúzza az ablakot, rágyújt egy cigire, és elfüstöl.

Zoé igazat mondott, sötét plüsskutyák bólogatnak a kaptartón, három uszár, egy a visszapillantón ücsörög.